

[Sønderup.]

han havde handlet ligesom den højtærede Statsminister og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, der forleden sagde, at Tiden nu ikke var inde til igen at rejse Strid om dette Spørgsmaal, og at Tiden ikke var inde til at strides om, hvem der havde staaet sig.

Det var ganske ejendommeligt Dagen efter Forliget i Det udenrigspolitiske Nævn paa Plakatsøjlerne at lægge Mærke til Overskrifterne til de forskellige Bladartikler, for hvis man af dem skulde aflæse, hvem der havde staaet sig, og ikke havde Kendskab til det i Forvejen, vilde man i høj Grad være kommet i Vilderede. Det er i Virkeligheden et af de stærkeste Vidnesbyrd om, at der ikke er nogen, der i den Forstand har staaet sig i denne Sag. Det, man havde for Øje, og som var Formaalet, var at tale sig til Rette og faa en heldig Udgang af Forhandlingerne. „Social-Demokraten“ skriver, at Hans Hedtoft har tilføjet Statsministeren et Nederlag, og det ærede Medlem Hr. Aksel Larsens Blade skriver, at nu har Hans Hedtoft igen reddet Knud Kristensen. Paa Grundlag af saadanne Betragtninger er det ikke nemt for en uvildig at komme til en bestemt Mening i den Sag. Jeg synes heller ikke, det er tiltalende, at det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft prøver paa at videreføre den Linie, som vi for en Tid siden har set den forhenværende Statsminister, det nuværende ærede Medlem Hr. V. Buhl tale paa, den Linie, hvorefter man søger at negligere Statsministeren og hans Indsats i Forbindelse med det sydslesvigske Spørgsmaal, idet man prøver paa at fremstille ham som en ren „Umulius“ eller umoden Mand i Forbindelse med disse Problemer. Selv om man gentagne Gange gør Forsøg herpaa, vil det ikke lykkes i den store Offentlighed at fæstne det Billede af den højtærede Statsminister.

Jeg skal saa vidt muligt afholde mig fra at tage den Handske op, som det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft paa ny kastede i det sydslesvigske Spørgsmaal, og blot slutte med at sige, at naar man fra den Side idelig taler om, at man har Forstaaelse af det sydslesvigske Spørgsmaal, at man har Sympati for Sydslesvigerne, kan vi, der hører den Tale, kun faa det Indtryk, at vel taler de om Sympati, men i Virkeligheden har de ikke noget at have denne Sympati i. (*Hans Hedtoft*: Det skal det ærede Medlem udvikle lidt nærmere; det er en Sigtelse, som maa dokumenteres!). Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft taler om en Sigtelse. Hvis man i det politiske Liv skulde til at analysere, hvorvidt en Udtalelse er en Sigtelse

eller en almindelig Betragtning, og i Henhold til Modpartens Ønsker være forpligtet til nærmere at uddybe den, vilde det føre meget langt ud. Jeg mener at have antydget over for det ærede Medlem. . . (*Hans Hedtoft*: . . . at vi ingen Sympati har for Sydslesvigerne!) . . . at man fra den Side taler om Sympati den ene Gang efter den anden, men at vi, der staar udenfor og vurderer den Stilling, som Socialdemokraterne indtager over for det sydslesvigske Spørgsmaal, har den Opfattelse, at de ikke har noget at have den Sympati i.

Det forekommer mig, at der i Trontalen er angivet Retningslinier for en Politik, der er Udtryk for en sund, nøgtern Vurdering af, hvilke Krav Tiden stiller, hvad det er naturligt og rimeligt at lovgive om. Jeg haaber, det fornødne Samarbejde kan skabes, saa Resultatet kan naas, og jeg finder ogsaa i denne Forbindelse Anledning til at understrege, at jeg i høj Grad paaskønner den Forstaaelse af Samarbejdets Betydning, der stadig har været fremtrædende i konservative og radikale Kredse. Den kommende Vinter vil vise, hvilken Indflydelse det fortsat vil have paa Socialdemokratiet og dets Aktionsevne, at det til venstre for sig har faaet et Parti, der paa Overbudspolitikken Omraade kynisk og ansvarsløst udnytter Forholdene. Saafremt Socialdemokratiets Stilling til Problemerne i for stor Udstrækning fortsat skal være bestemt af Hensyn til Kapløbet med Kommunerne paa det, jeg vil kalde det politiske Demagogis Overdrev, saa vil de uvægerlig komme til kort. Det er en haabløs Opgave netop paa dette Omraade at konkurrere med et Parti, der saa at sige næsten altid kun appellerer til Menneskenes slette og negative Egenskaber. Som sagt, skal Socialdemokratiets Holdning i alt for høj Grad være præget af Hensynet til Kommunerne, saa vil deres Kraft og Evne til ud fra en saglig Vurdering at tage virksom Del i Lovgivningsarbejdet i stor Udstrækning gaa tabt.

Regeringen indbyder til en Videreførelse af det Genopbygningsarbejde, der paa saa udmærket Maade blev paabegyndt i forrige Samling. At der til det Genopbygningsarbejde, begribeligvis vil knytte sig Skuffelser og Vanskeligheder, er der ikke noget overraskende i under Hensyn til Opgavens Storhed, og der er ingen Grund til at tabe Modet i den Anledning. Men naar Talen er om Genrejsning, lad os saa huske paa, at Lovgivningsmagtens Indsats er kun den ene Side af Sagen. Den anden og kanhænde den, der er af endnu større Betydning, er Helhedens Medvirken, thi